

L'últim patriarca

Najat El Hachmi

Premi Ramon Llull 2008

L'àvia s'havia llevat com sempre, amb el cant del gall, feixuga ja, tot i la panxa discreta d'aquell quart embaràs. Havia pastat la massa del pa com sempre, blanca i tova com la panxa d'una dona estèril. Havia fet les ablucions matinals mentre la massa fermentava i s'havia postrat davant del Suprem diverses vegades.

Havia sortit a collir les figues de les figueres de moro, amb l'estri allargassat fet de tentacles rígids on s'encabia la peça triada. Allà mateix, una gota gruixuda de suor li havia relliscat per les temples emmarcades pel mocador blanc i les trenes en sortien, negres, brunyides d'oli.

La veïna havia sortit a saludar-la, tot dient: ai, quina panxa que fas, vols dir que no serà una altra nena? Que sigui el que Déu vulgui, si és sa i viu, nen o nena, hem d'acceptar la seva gràcia i benedicció.

A ella, en el fons, no li devia fer res que fos nena. Però què faria quan totes les noies haguessin anat a parar a casa d'altres i allà hi criessin la seva descendència, i els fills d'elles ja no recordessin el seu llinatge? Segurament tot això del llinatge li era igual, però la soledat... La veïna cunyada ja tenia dos fills mascles. Ella, fins aleshores, havia fracassat com a esposa, no havia acomplert l'objectiu principal.

(p. 12)